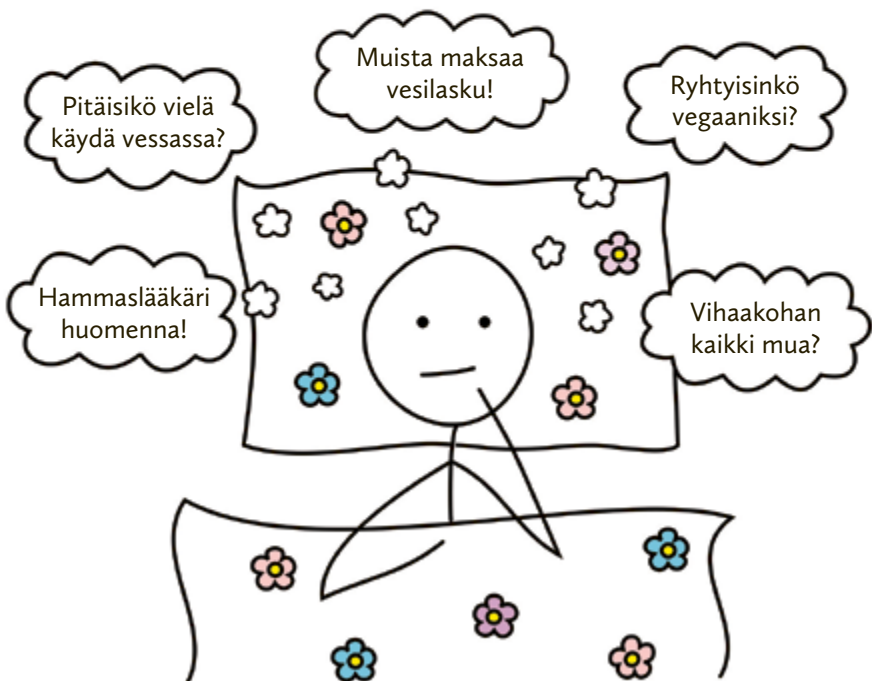

OISPA KALJAA

Aikuiselämän sietämätön vaikeus

KATIE KIRBY

OISPA KALJAA

Aikuiselämän sietämätön vaikeus

Suomentanut Pasi Rakas Jääskeläinen

BAZAR

Alkuteos: *Hurrah For Gin: Reluctant Adult*

Copyright © Katie Kirby 2019 (teksti ja kuvat)

First published in Great Britain by Coronet, an imprint of Hodder & Stoughton

Suomenkielinen laitos © Pasi Rakas Jääskeläinen ja Bazar Kustannus 2021

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-148-3

Painettu EU:ssa

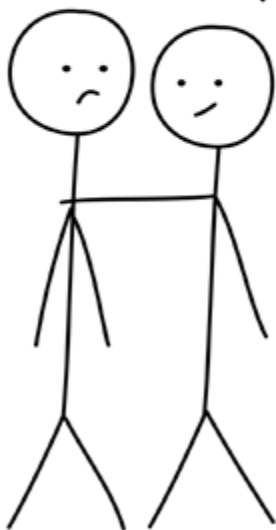
Omistettu rakkailleni, Jimille, Sashalle sekä suloisille pojilleni, pus.

SISÄLLYS

1. Suunnattomat suunnitelmat	11
2. Mikä myönteisyydessä niin riepoo?	23
3. Miellyttämisen Haluinen Ihminen	37
4. Miten olla tosiammatilainen	57
5. Minä todella tykkään reilummanpuoleisista pikkupöksyistä	77
6. Kun Mami tyystin pimahtaa	89
7. Huolispiraali	103
8. Kaksoispuhdistusstandardi	117
9. Kuinka emännöidä hienostuneita illallisia	133
10. Huonon Omantunnon Keijukainen	143
11. Small talk -selviytymisopas	155
12. Mukavat perhelomat – telttailen!	175
13. Vitkastelijuuden erikoisosaaja	187
14. Hanki hauva, minulle sanottiin!	203
15. Ryhmächatin kymmenen karmivinta piirrettä	219
16. Kuinka jauhaa paskaa ja luovia läpi kokousten	235
17. Kun sormi menee someen	249
18. Mutsit perseilee	265
19. Arkielämän ärsykit	281
20. Yöuni, missä teikä luuraa?	299
21. Joului ei ole aikuisten aikaa	313
22. Kunnollinen Kuntoileva Ihminen	331
23. Vanhenemisen valitettavat ennusmerkit	345
24. Pieniä asioita, jotka tuottavat minulle iloa	357

Minusta tuntuu,
että epäonnistun ihan
kaikessa.

Se johtuu siitä,
että sinä et ikinä
lakkaa yrittämästä.

SUUNNATTOMAT SUUNNITELMAT

Olipa kerran tyttö. Eikä tuo tyttö malttanut odottaa, että hän kasvaisi isoksi ja saisi itse päättää mitä tekee. Hän tahtoi syödä karkkia aamiaiseksi ja mennä nukkumaan keskiyöllä, hän tahtoi leikkiä koko päivän My Little Ponyilla ja tavata kavereita milloin ikinä halusi, hän tahtoi olla tyttöbändissä ja värjätä tukkansa vaaleanpunaiseksi ja hän tahtoi oman uima-altaan, yksisarvisen ja kolme miljardia puntaa käteistä. Ei se ollut liikaa pyydetty.

Aikuiset sanoivat, että hän oli hassu, kun tahtoi kasvaa isoksi, sillä tokihan ”lapsuus on ihmisen parasta aikaa”. Tyttö ajatteli heidän valehtelevan, koska he olivat valinneet elää tylsää, mälsää, säälittävää elämää. Ja niinpä hän vannoi itselleen valan. Aikuisena hän ei ainakaan olisi tylsä tai mälsä tai säälittävä. Sen sijaan hän olisi hullu ja villi ja hupaisa! Elämä olisi viikot läpeensä yhtä juhlaa aamusta iltaan, eikä kukaan voisi häntä estää.

Kolme vuosikymmentä myöhemmin tuo tyttö heräsi eräänä aamuna ja käsitti, että hänen elämänsä ei aivan noudattanut noita hänen vuosientakaisia unelmiaan. Hän oli tehnyt aivan samalla tavalla kuin kaikki muutkin – hankkinut töitä, ottanut asuntolainaa, mennyt naimisiin ja saanut kaksi kakaraa. Ja vaikka hän oli tästä

elämästään kovin kiitollinen ja rakasti perhettään suunnattomasti, hän tajusi, että aikuisuus ei ollut ihan niin ihanaa kuin sen pitäisi olla.

Hauskanpitoon ei ikinä tuntunut riittävän aikaa. Elämä oli lähinnä arkisten asioiden kanssa pakertamista. Eivätkä nuo arkiset asiat olleet loppumaan päin; kaikki vain kiersi ja kaarsi kehää.

Hän oli koko ajan stressaantunut. Hän oli koko ajan uupunut. Hän oli koko ajan hätää kärsimässä, että edes pysyisi jotenkuten pinnalla.

Hänen tehtävälistansa (huomaa monikko) olivat niin täynnä kaikenlaista hommaa, ettei hän enää tiennyt kumpi tuli ensin, muna vai broileri. Eikä hänellä ollut enää

jäljellä edes sen vertaa aivokapasiteettia, että hän olisi keksinyt sellaisen vertauksen, jossa olisi järkeä.

Aivan kuin hänen täytyisi kyetä kaikkeen!

Hänen kuului maksaa niin laskut kuin olla perillä siitä, mitä pyykkikorissa luuraa, hänen oli tarkoitus käydä salilla ja hänellä oli määrä olla jokin kiehtova harrastus tyyliin vesilautailu, hänellä piti olla sellainen auto, joka ei toimisi varastona ikaikaisille omenankaroille, lastenkeskien lahjapussukoille ja happy meal -rasioille, hänen kuului näyttää edustavalta aivan kuin se onnistuisi häneltä noin vain, hänen oli määrä hoitaa hipiäänsä jonkin tyyriin ihonhoitomenetelmän avulla sekä näyttää ikäistään nuoremmalta, hänen piti jakaa hauskoja somepäivityksiä ilman, että se vaikuttaisi mitenkään pakotetulta, hänen oli tarkoitus elää täysin rinnoin ja matkustaa kiinnostaviin

paikkoihin, ja hänellä kuului olla järkevä suunnitelma niin sijoittamisen kuin eläkkeenkin suhteen. Hänen odotettiin myös osallistuvan hyväntekeväisyysjuoksuihin, leipovan banaanileipää aina silloin, kun banaanit alkoivat mustua, ja ottavan ensimmäisenä osaa kaikenlaisiin hyvää tarkoittaviin tempauksiin, ja hänen oli määrä avustaa koulun luokkaretkillä ja kuulua vanhempainneuvostoon. Lisäksi hänellä piti olla menestyksekkäs ura aamuyhdeksän ja iltakolmen välillä, jonka lomassa hänen kuului ulkoiluttaa heidän koiraansa (joka oli ihan kaheli) ja heitellä tälle keppiä. Hänen oli myös määrä pitää tästä planeetasta huolta ynnä kierrättää ja luopua muovista ja jakaa avustuksia orankeille, ja hänen täytyi olla perillä poliitikasta ja olla kiinnostava keskustelukumppani päivällisjuhlilla, ja hänen oli tarkoitus olla hauska ja käydä ulkona paneelissa jalalla koreasti sekä olla myös tarpeeksi kypsä sanoakseen tequilalle ei ja olla oksentamatta taksissa matkalla kotiin, ja hänen kuului kyetä olemaan ottamatta lasillista keskellä viikkoa ja nauttia tipattomasta tammi-kuusta aivan kuin se olisi hänelle myötäsyttyinen ominaisuus, ja hänen oletettiin tahtovan aina leikkiä lastensa kanssa ja olla sellainen mukava luotettava vanhempi, joka ei huutaisi heille joka ainoa aamu ennen koulua että ”PANKAA NYT JUMALAUTA NE KENGÄT JALKAAN!!!!” Hänen kuului seurata uutisia ja ajankohtaisohjelmia sekä ratkoa hankalatkin sanaristikot, ja hänen oletettiin katsoseen ne kaikki kaksikymmentä miljardia jaksoa niistä kaikista kaikkein kiinnostavimmista Netflixin sarjaohjelmista, koska mistään muusta ei kukaan enää puhunutkaan, ja hänen oletettiin tukevan kivijalkakauppoja eikä

vain klikkaavan Amazonin ”osta”-painiketta, ja hänen odotettiin syövän vain vapaana kasvanutta ja luomuruokaa, ja hänen oli tarkoitus hoidattaa kyntensä useammin kuin vain joka kolmas vuosi, ja hänen kuului muistaa ladata puhelimensa akku ja vastata tekstiviesteihin ja sähköposteihin ja whatsapppeihin, ja hänen tuli muistaa olla sanomatta niin usein sanaa VITTU, ja hänen oli tarkoitus yrittää luopua lihan syömisestä ja mieluusti alkaa vegaaniksi koska hän niin rakasti eläimiä... Mutta ongelma piili siinä, että joskus maailma vain tuntui olevan niin ankea ja tylsä paikka ja täynnä pelkkää pärjäämistä ynnä samaa paskaa puurtamista päivästä päivään, niin että hän huomasi vain pohtivansa – jaksaisinko minä mukamas tätä kaikkea ilman camembertia tai brietä?
OLETAANKO MINUN TODELLA SELVIYTYVÄN KAIKESTA TÄSTÄ ILMAN PEKONIA?!?!

Ja vastaus oli että ei.

Pahoittelen, possukullat.

Ja sitten eräänä päivänä (vaikka pekonia olikin) alkoi siitä kaikesta muodostua vain niin yletön taakka. Ja niin hän löi lipokkaidensa kannat yhteen (jotka toden totta olivat lipokkaat eivätkä mitkään sellaiset suipot kimaltelevat punaiset luomukset kuin *Ihmema* Ozin Dorothylla, koska hän ei ollut kyennyt kulkemaan korkkareissa sitten vuoden 2004) ja hän sanoi: ”Ei käy! Minä olen kurkkuani myöten täynnä enkä kykene nielemään enää yhtään enempää!”

Kun hän lopulta sai tuona yönä unen päästä kiinni (mikä tapahtui joskus neljältä aamuyöllä, sillä kaiken lisäksi hän poti mitä pahinta unettomuutta), hänen luokseen saapui haltijatarkummi.

Haltijatarkummi oli mitä viisain ja sanoi hänelle, ”Sinä et ehkä tahdo enää olla aikuinen mutta et sinä voi myöskään enää lapseksi tulla, ja vaikka sinä voisitkin, et sinä enää pitäisi siitä. Kaikki on nykyään niin tyystin erilaista... My Little Ponyjen tilalla ovat nyt Equestria Girls, jotka ovat jonkinsorttisia ellottavia ihmisen ja hevosen seksikiöitä. Homma kusee niin monella tasolla, että. Mutta minä harhauduin nyt sivupoluille... sinä vaadit itseltäsi aivan liikaa! Kukaan ei ole täydellinen eikä kukaan onnistu aivan kaikessa, sillä moinen on inhimillisesti katsoen täysin mahdotonta! Kaikki muut koettavat tehdä vain parhaansa ja valitsevat tuolta sinun tehtävälstaltasi ainoastaan kaksi tai kolme asiaa – ja tyytyvät siihen!”

Ja tyttö vastasi haltijatarkummille, ”Siis mitä, ratkeavatko nämä minun kaikki pulmani sillä, että minä ainoastaan siivoan autosta nuo kaikki happy meal -lootat, leivon vähän banaanileipää ja sponsoroin yhtä orankia?”

Haltijatarkummi alkoi hermostua tyttöön ja sanoi, ”LAKKAA OTTAMASTA KAIKKEA NIIN KIRJAIMELLISESTI!”

Tyttö pyysi anteeksi. ”Olen pahoillani, rakas haltijatar. Tiedän, että olet oikeassa, mutta aina kun minä vilkaisen Instagramia, näyttää siltä, että kaikki muut pärjäävät ihan kaikessa – heillä kaikilla on siistit ja sievät lapset, he kaikki viettävät mahtavia lomia ja heillä kaikilla on upeat talot, joissa on ihania sametilla verhoiltuja nojatuoleja sekä...”

Haltijatarkummi alkoi nyt toden teolla menettää malttinsa.

”Instagram on yksi iso säkillinen paskaa, sinä vähämielinen nainen! Nimeä minulle yksikin oikea ihminen, jolla on koko homma hanskassa.”

”Ööh... Helen asunnosta numero 37?”

”Helenillä on suhde pomonsa kanssa, hän juo neljätoista kupillista kahvia päivässä, hän kirkuu lapsilleen joka ainoa aamu ennen koulua, hän pursuaa SEKÄ botoksia ETTÄ muita täyteaineita, hän pelkää teeskentelee käyvänsä salilla, eikä hän ole imuroinut vuoteiden alta kolmeen vuoteen ja viime yönä hän *wolttasi* (onko se jo verbi? Ainakin sen pitäisi olla!) perheaterian Kentucky Fried Chickenistä!”

”Ai, no en minä tiennyt...”

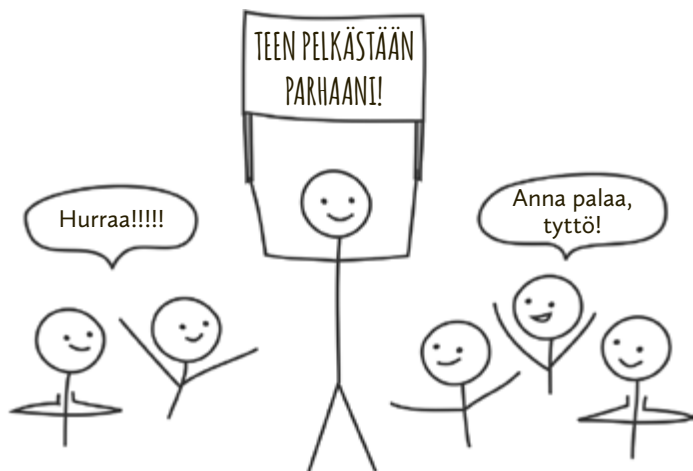
”No et! Kuinka sinä olisit voinutkaan tietää, kun sinä luulet, että elämä pyörii yksinomaan jonkin sametilla verhoillun nojatuolin ympärillä, etkö luulekin?”

”Äh... no en...”

”Älä valehtele minulle! Minä kyllä havaitsin, että sinä vietit viime yönä kolme tuntia katselemalla sametilla verhoiltuja nojatuoleja! Ja siltikin sinä yhä mariset sitä, kun sinulla on niin paljon kaikenlaista tehtävää mutta ei kuitenkaan aikaa tehdä sitä! Onko sinun pikkuiseen päähäsi ikinä pälkähtänytkään, että jos sinä et hassaisi niin paljon aikaasi siihen kirottuun puhelimeesi, niin ehkä sinä voisit pärjätä hitusen verran paremmin?”

Ja sen sanottuaan haltijatarkummi katosi jättäen jälkeensä vain pöllähdyksen savua. Mikä oli ihan hyvä juttu, sillä tyttö oli alkanut pikkuhiljaa inhota tuota haltijatarta, sillä hän tiesi, että haltijatar oli oikeassa, mikä taas oli hyvin ärsyttävää.

Mutta muutaman seuraavan päivän aikana tyttö alkoi pohtia, mitä haltijatar oli sanonut, ja hän vietti vähemmän aikaa somessa kuolaamassa toisten ihmisten elämän perään, ja moisen sijaan hän käänsi katseensa kohti ihka oikeaa maailmaa. Hän tajusi, että kukaan ei ollut täydellinen ja etteivät kaikki muutkaan välttämättä aina pärjänneet, ja niinpä hän alkoi olla paljon armollisempi omaa epätäydellistä ja siltikin toisinaan niin hemmetin ihanaa elämäänsä kohtaan.

Ja samalla paljastui myös, että tyyris ja sametilla verhoiltu nojatuoli ei loppujen lopuksi ollutkaan avain iankaikkiseen onneen!

SEN PITUIINEN SE.

[Joskin, ollaksemme täysin rehellisiä, hän kuitenkin osti sellaisen ihanan sametilla verhoillun nojatuolin, sillä vaikka se maksoi suunnilleen yhtä paljon kuin pieni ravihevonen, se myös näytti Instagramissa aivan hemmetin upealta.]

Olemme kaikki yhtä kusessa

Tuntuvatko aikuiselämän haasteet välillä käsittämättömän vaikeilta? Tämä kirja ei tarjoa ainuttakaan neuvoa niiden kohtaamiseen, mutta luvassa on viihdyttävää vertaistukea ja lohdutusta.

Katie Kirbyn kirja kertoo välillä tuskallisenkin osuvasti, miten häkellyttävää elämä aikuisena on. Työelämässä pitäisi vaikuttaa ammattimaiselta ja verkostoitua siinäkin tapauksessa, ettei aina edes ymmärrä, mistä kaikki puhuvat, tai oikeastaan edes pidä ihmisistä. Perhe-elämä taas – no, siitä saattaa pitää, jos ei tarvitse unta, tasapuolista työnjakoa tai jälkikasvun kiitollisuutta.

Oispa kaljaa on kirja kaikille niille, jotka räpiköivät aikuiselämän laineilla pysyäkseen pinnalla.

Katie Kirby on kirjailija, kuvittaja ja bloggari. Hän asuu Brightonissa Englannissa miehensä ja kahden pienen poikansa kanssa. Hän pitää jäniksistä, juustosta ja hampaiden harjauksesta – ai niin, ja alkoholista!

Häneltä on ilmestynyt aiemmin suomeksi kirja *Kuppi nurin – Opas epätäydellisille vanhemmille* (2017).

ISBN 978-952-376-148-3

KI 84.2

Kannen kuvitus: Katie Kirby
www.bazarkustannus.fi

